

Verstand van muziek

Lynn liep glimlachend en overdreven verend de brede trap op. Renee vond het niet nodig om te vragen waarom ze zo liep te veren. De schouwburg was pas verbouwd. Ter gelegenheid van het nieuwe verfje, de moderne balie en de verse vloerbedekking mocht de burger gratis concerten bijwonen, die allen in de foyer gegeven werden. Concerten in de zaal werden 's avonds gegeven en alleen met korting. Dus gingen ze 's middags.

Wat hebben ze eigenlijk veranderd? vroeg Renee, toen ze bovenaan de trap gearriveerd waren.

- Geen idee. Het is dezelfde inrichting, maar nieuw gestoffeerd. Misschien hebben ze op het toneel iets knaps gemaakt. Tegenwoordig mag niemand meer zwaar tillen.

- Je bedoelt, ze hebben voorzieningen voor het personeel aangebracht?

Lynn veerde niet meer, ofschoon het dikke tapijt doorliep tot voorbij de garderobe.

- En nieuwe vloerbedekking, speciaal voor ons.

- Is het wel de moeite waard, dat concert? vroeg Renee.

- Ik ben gewoon nieuwsgierig naar de pianist.

- Ken je hem?

- Iedereen kent hem. Hij is nogal groot.

- In Nederland?

- Hij is ruim twee meter lang.

Renee deed haar tasje open en haalde een papieren zakdoekje tevoorschijn.

- Verkouden?

- Nee, zei Renee, en ze snoot haar neus. Nou ja, ging ze verder, jij hebt verstand van muziek, ik niet.

Inmiddels stonden ze voor de garderobe.

- Dezelfde jashaken nog, zei Lynn.

Een oudere dame kwam naar hen toe.

- En dezelfde gastvrouw. Maar dat geeft niet. Het is ook nog mijn oude jas.

Lynn trok haar sportieve zeiljack uit.

- Hang jij je jas niet weg? vroeg ze aan Renee.

- Beste vriendin, dit is geen overjas.

- Nee, zei de gastvrouw, die goedkeurend naar het ensemble keek. Mooi, hoor.

- Dank u, zei Renee. Mijn vriendin heeft geen benul van mode.

Glimlachend nam de vrouw het zeiljack in ontvangst.

- Alstublieft, zei Lynn. Hangt u hem wel schuin weg? Hij is het zo gewend.

Renee wreef over haar voorhoofd.

- Je wordt toch niet ziek? vroeg Lynn.

- Je hebt van z'n leven nog geen zeilboot gezien, zei Renee.

- Ik heb er niet op gevaren, zul je bedoelen, maar ik heb er genoeg gezien.

De gastvrouw overhandigde Lynn een plastic plaatje met een nummer.

- Dank u, zei Lynn. Wat gebeurt er als ik het nummer verlies?

- Dan heeft u een probleem, zei de vrouw.

- Het is anders wel uw garderobe.

- Zullen we doorlopen? stelde Renee voor.

- Nee maar, zei Lynn, die de gastvrouw verder negeerde en naar een tweede trap liep, die toegang gaf tot het balkon van de grote zaal. Wat een verrassing.

Renee liep achter haar aan. Ze keek nieuwsgierig naar de trap, maar Lynn zwaaide af naar een van de tafeltjes rechts naast de trap. Daar zat een bekende kalmpjes te genieten van zijn drankje.

- Ik wist niet, zei Lynn, dat je hier iets kunt drinken. Gewoonlijk moet je daarvoor beneden zijn.

- Je kunt tot tien minuten voor het concert bestellen, zei Peter. Dag, dames.

- Dag, Peter, zei Renee. Nog geschaakt, de laatste tijd?

- Nee, niet echt. Mijn vader heeft niet zo'n zin meer.

- Waarom schaakt je vader eigenlijk? vroeg Lynn. Hij kan er niets van.

- Ik laat hem af en toe winnen.

- De liefhebbende zoon... Heeft Renee nog van je gewonnen, laatst in het parkje?

- Dat heb ik je toch verteld? zei Renee.

- Ze won, zei Peter.

- Zoals ik voorspeld had, zei Lynn. Ze heeft je onderuit gehaald.

- Inderdaad, zei Peter. Renee wist me goed te raken.

- Hallo, zei Renee, ik sta hier. Waar vraag je nou naar, Lynn? Ik heb je toch verteld dat ik gewonnen heb?

- Ja, en dat jullie een ijsje zijn gaan eten.

- Italiaans, zei Peter.

- Klopt, zei Lynn.

- Fijn zo, zei Renee. Is het verhoor achter de rug? Hoe laat begint het concert ook alweer? Ik wil nog wat drinken.

Peter keek op zijn horloge.

- Nog drie minuten voor de bar sluit.

Hij stond alvast op.

- Ik haal het wel, zei Lynn. Kunnen jullie herinneringen ophalen aan vroeger.

- Aan vorige week, muts, zei Renee. Doe mij maar een tonic.

- En jij, Peter?

Peter ging weer zitten.

- Ik heb nog.

Lynn keek zoekend rond, tot Peter naar een lange tafel in de hoek wees. Daar stond een gastvrouw geduldig te wachten op klanten.

- Het is hier wel duur, zei Peter, toen Lynn weg was. Veel verkopen ze niet.

- Ze heeft geld zat, zei Renee. Heb je echt niet meer geschaakt?

- Wil je niet gaan zitten?

Renee zag toen pas de uitsparing in de vloer aan de linkerkant van de trap. Daar beneden zou het concert plaatsvinden.

- Zo... Da's maar goed dat er een hekje omheen zit. Wat een dol ontwerp.

- We kunnen ook op de begane grond gaan zitten, stelde Peter voor.

- Nee, dank je, zei Renee. Als je maar tot tien minuten voor aanvang een drankje mag bestellen, ga ik niet met een glas in mijn handen naast de piano zitten.

Op de begane grond nam het geroezemoes toe. Het leek behoorlijk druk te worden.

- Meestal ga ik op de trap zitten, zei Peter, bij de leuning. Je ziet het daar het beste.

- Net als Lynn. Die zit graag een verdieping hoger, zodat ze op de uitvoerenden neer kan kijken.

Overigens, wat ik je nog vragen wilde, Peter. Je zou mij toch bellen?

- Sorry, meid, maar ik heb nog geen tijd gehad.

- Dat bedoel ik niet. Ik dacht er net aan, dat ik je beter mijn mobiel nummer kan geven. Zo vaak ben ik niet thuis.

- Dat is een goed idee. Wacht...

Peter haalde een agenda uit de binnenzak van zijn colbert, trok er een pen uit en keek Renee afwachtend aan.

Ze gaf hem haar nummer. Hij herhaalde het, zette er een streep onder en borg de agenda weer op.

- Misschien kunnen we binnenkort weer een keer schaken, zei Renee.

- Schaken? zei Peter. Ik denk dat ik wel iets beters weet te verzinnen.

- Daar is Lynn al met de tonic.

Haar vriendin hield het flesje pontificaal voor zich uit.

- Opgepast, zei ze, hoewel niemand haar in de weg liep. Vloeibaar goud.

Ze overhandigde het flesje voorzichtig aan Renee.

- Alsjeblieft, vriendin. Ik heb er mijn aandelen voor moeten verkopen, maar het is je van harte gegund.

- Wat kostte het?

- Vier keiharde euro's, voor een flesje dat in de supermarkt nog geen euro kost.

- Zo zie je maar, niets is echt gratis.
- Je was net op tijd, zei Peter, die de gastvrouw bij de tafel met drank haar geldkistje zag sluiten. Lynn volgde zijn blik.
- Nu nog tien minuten. Ken je de pianist, Peter?
- Hij is nogal indrukwekkend, heb ik gehoord.
- Ja, zei Lynn, iedereen kent hem.
- Hij is ruim twee meter lang, zei Renee. Peter grinnikte.
- Heel grappig, zei hij. Volgens mij is hij net geen lilliputter. Renee staarde argwanend naar Lynn.
- Zijn we niet overdressed? vroeg Lynn bezorgd.
- Jij in ieder geval niet, zei Renee, met je zeiljack. Had je niet een rietje mee kunnen nemen?
- Sorry, vergeten. Zal ik een glas voor je halen?
- Ik drink wel uit de fles.
- In dat ensemble?
- Ik drink uit de fles, in mijn ensemble. Hoezo, is hij net geen lilliputter, Peter?
- Nou, gewoon, hij is heel klein. Of vind je de term lilliputter beledigend? Ik wil hem wel een klein mens noemen, als je dat belangrijk vindt.
- Lilliputter, dwerg, smurf, wat maakt het uit? zei Lynn. Het zou me niets verbazen als die mensen zelf dergelijke termen bezigen.
- Ik sta me wel te verbazen, zei Renee. Ik vraag me af hoe een man van ruim twee meter lang opeens een lilliputter kan zijn.
- Klein mens, toch? zei Lynn.
- Worst, zei Renee. Peter stond op.
- Kom, zei hij, we gaan op de trap zitten.
- Ja, zei Lynn. Bij de leuning, daar heb je een goed geluid. Vooral bij een piano-concert.
- Heb je verstand van muziek, Lynn?
- Nogal. Ik heb een conservatorium van binnen gezien.
- Ja? Interessant... Renee bleef nog even staan. Ze dronk uit het flesje.
- Kom je? vroeg Lynn. Zij en Peter liepen de trap op en gingen halverwege aan de kant zitten, Peter hoger dan Lynn. Lynn bedacht zich en ging nog wat lager zitten. Tussen haar en Peter was nu voldoende ruimte voor Renee. Die kwam echter naast haar zitten.
- Zie je het zo wel? vroeg Lynn.
- Ik kan hem moeilijk missen. Hij is toch twee meter lang?
- Dat was een grapje, Renee. Niet zo zeuren.
- Ik vond het anders knap lullig.
- Wat heb jij nou? Renee dempte haar stem.
- Hij had voorlopig geen tijd, zei hij vorige week. Veel te druk met z'n werk.
- Ja? fluisterde Lynn, en wat dan nog?
- Maar hij heeft wel tijd om naar een concert te gaan.
- Misschien vindt hij jou geen type om mee te nemen naar een concert.
- Dat is flauwekul, Lynn. Ik ben een prima type voor een concert.
- Mee eens. Je hebt zelfs een ensemble aan. Maar je kunt toch z'n type niet zijn.
- Dat hoop je maar, vriendin. Weifelend klonk een schamel applaus op. De twee vriendinnen keken nieuwsgierig omlaag. Een lange en slordig geklede man maakte een potsierlijke buiging, ging achter de piano zitten en begon de snaren te stemmen. Een vrouw in het publiek smoorde haar lach in een zakdoekje.
- Dat begint goed, zei Lynn. Die piano is al gestemd.

- Is dat de pianostemmer?

- Ja, een vakman. Hij stemt ook de vleugels in het conservatorium.

- Waarom, vroeg Renee, gaat hij dan de piano nog een keer stemmen?

- Dat gaat hij niet. Hij doet alsof, om de pianist tevreden te stellen. Het zal wel een kwestie van zenuwen zijn. Of de pianist is een zeikerd.

De stemmer hield er alweer mee op en haastte zich van het podium af.

- Wat een act, zuchtte Lynn. Komen nu de zeeleeuwen?

Achter hen klonk het:

- Het begint zo.

- Ik kan niet wachten, zei Renee, die steeds onverschilliger uit haar flesje dronk.

Wederom klonk een schamel applaus, maar dit keer zwol het aan tot een fatsoenlijk niveau. De pianist klom op het podium. Zijn binnenkomst was niet iedereen opgevallen, omdat hij inderdaad zeer klein was.

- Wist jij, zei Lynn zacht - en ze wachtte tot Renee weer een slok nam - dat dwergen een gigantische lul hebben?

Geïrriteerd keek de pianist omhoog. Renee stak een hand op ter verontschuldiging, maar het duurde even voor ze tot bedaren kwam.

- Gaat het? vroeg Peter.

- Trut! fluisterde Renee hees. Ze zette het flesje neer bij een spijl van de leuning en hield beide handen voor haar neus en mond.

Lynn keek met een vriendelijke glimlach omlaag naar de pianist.

- Het is zo over, zei ze luid.

- Ik wacht, zei de pianist.

- Misschien kunt u ondertussen een verzoeknummer spelen, stelde Lynn voor.

De zaal begon rumoerig te worden.

- Het gaat alweer, zei Renee. Neemt u mij niet kwalijk, ik verslikte me.

De pianist ging achter de vleugel zitten, zijn armen hoger dan gebruikelijk, omdat het krukje nogal laag was. Hij keek nog even naar boven. Renee kuchte voorzichtig een laatste keer.

- Is het over? vroeg Lynn zacht.

- Ja, zei Renee. Wat voor verzoeknummer?

- Circus Renz.

De pianist bedacht zich. Hij stond weer op en richtte zich tot het publiek.

- Dames en heren, ik heb het genoegen vanmiddag, voor u, een sonate te mogen spelen van Bram Snoyink.

- Van wie? zei Lynn verbaasd.

- Zoals u weet, is meneer Snoyink een van onze grote talenten, een componist die, ofschoon hij nog tamelijk jong is, internationaal reeds veel aandacht heeft weten te trekken.

- Dan is hij vast niet zo klein, fluisterde Lynn. Wat is er eigenlijk met Rachmaninov gebeurd? Hij zou toch Rachmaninov spelen?

- Hou je mond nou eens, zei Renee.

- De sonate die u zo dadelijk zult horen, is geïnspireerd door het werk van Rachmaninov, u allen wel bekend. Snoyink is echter een kind van deze tijd, een contemporain componist.

- Stik, fluisterde Lynn, ik heb het niet goed gelezen. Ik dacht dat de pianist Snoyink heette.

- Jij kende hem toch? zei Renee.

- Welnee, dat was een grapje.

- Als modern componist heeft Snoyink het stormachtige karakter van de werken van Rachmaninov weten te vertalen naar een reeks stapelingen van schijnbaar willekeurige tonen. Dit is echter geenszins het geval. Al tijdens zijn studie wiskunde...

- Ik weet voldoende, zei Lynn, die een stukje naar links schoof en gebogen de trap af liep, uit het zicht van de mensen op de begane grond en vooral uit het zicht van de pianist.

- Lynn! probeerde Renee zachtjes te roepen, maar ze zag zich genoodzaakt om Lynn achterna te lopen.

Peter keek de dames met een verwonderd gezicht na. Hij had de opmerking van Lynn gehoord. Zou het waar zijn? vroeg hij zich af. Hij keek omlaag naar zijn kruis.

Lynn was inmiddels bij de garderobe.

- Mijn jas, graag.

Renee kwam naast haar staan.

- Uw nummertje? zei de gastvrouw.

- O, mijn nummertje... Het is de jas die naar de zee ruikt.

- In je tasje, zei Renee.

Lynn klikte haar schoudertas open, vond het nummer en overhandigde het aan de gastvrouw.

- Waarom liep je nou weg? vroeg Renee.

- Omdat ik weet wat er komen gaat. Met die flauwekul kon je twintig jaar geleden wel indruk maken, maar tegenwoordig trapt geen zinnig mens daar nog in.

- Hij heeft anders wel internationaal succes.

- Hij zal in het circuit internationaal succes hebben. In een heel eng circuit. Wat is die man klein, zeg.

Zag je dat?

- Ik moest wel twee keer kijken.

- Ja, lachte Lynn.

Ze moesten even wachten.

- Dank u wel, zei Lynn. Hing hij ver weg?

- Er hing een andere jas overheen, zei de gastvrouw.

- Die is er niet uit zichzelf gaan hangen.

Renee groette de vrouw en samen slenterden ze naar de brede trap. Haast hadden ze nu niet meer.

- Ik baal er wel van, zei Renee, terwijl ze naar beneden liepen, dat Peter is blijven zitten.

- O ja, Peter, zei Lynn. Die was ik vergeten. Wil je hem nog even zien?

- Ik ben wel benieuwd wat hij na het concert gaat doen.

Lynn gebaarde naar een stoffen bank die bij de uitgang stond, tegenover de balie waar de kaarten werden verkocht. Er stond een palm naast de bank, van plastic.

- In dat geval wachten we daar.

- Ikke niet, zei Renee. Dat concert kan goed een uur duren.

Opeens galmden de klanken van een hevig gemaltraiterde vleugel door de foyer. Het was alsof een woedende dwerg met zijn gigantische penis de piano aan gruzelementen probeerde te meppen.

Geschrokken keek Renee haar vriendin aan.

- Ga toch maar even zitten, zei Lynn.

- Mijn God, wat is die man aan het doen? Heeft hij een zenuwzinking?

- Wat je hoort, zei Lynn, die naast haar op de bank ging zitten, is allemaal heel knap. Er is wiskunde aan te pas gekomen. Je moet niet denken dat de componist zomaar iets gedaan heeft.

- Het klinkt voor geen meter.

- Dat is ook niet de bedoeling. Anders had hij zijn oren wel gebruikt, in plaats van een rekenliniaal.

- Vindt iemand dit mooi?

- Zijn moeder.

- Vreselijk.

- Och, zei Lynn, het is de jeugd, moet je maar denken. Als de jongen werkelijk talent heeft, gaat hij vanzelf anders schrijven.

Op de bank luisterde Renee met toenemende verbazing naar de klanken die door de foyer galmden.

Lynn staarde ondertussen naar een punt bovenaan de trap. Even later zei ze triomfantelijk:

- Ik wist het.

Peter verscheen. Hij nam langzaam de treden omlaag, alsof hij verwachtte dat de herrie elk moment op zou houden.

- Dat is sterk, zei Renee.

- Hij lijkt me echt het type dat zich niet gek laat maken. Ik begin het bijna jammer te vinden, dat ik geen behoefte aan een vriend heb.

- Je blijft van hem af, siste Renee. Peter! riep ze. We zitten hier!

Peter zag de twee vriendinnen op de bank zitten. Hij stak een hand op en haastte zich naar beneden.

- Zaten jullie op mij te wachten? vroeg hij.

- Jawel, zei Lynn.

- Wist je, dat ik eerder zou gaan? Of was je van plan hier het hele concert te blijven zitten?

- Lynn vermoedde het, zei Renee. Daarom zijn we nog hier.

- Ja? Dat is wel heel knap. Je bent een bijzondere vrouw, Lynn.

- Ach welnee, zei Renee snibbig. Ze heeft alleen maar verstand van muziek.